

[„DAR dacă NU PUTEM SPERA...”]
2264 – de Mihai Eminescu

Fotografie de arhiva. Mihai Eminescu de Nestor Heck – 1884. Basarabia-Bucovina.Info

Dar dacă nu putem spera nicicând de-a asimila caracterul, avem o altă speranță, întemeiată asemenea pe știință. Ca1 rasă veche ea trebuie să degenereze din ce în ce mai mult.

Din ce în ce vor scoborî scara ființelor organice, și mici, miopi, cocoșați cum sînt, vor ajunge din ce în ce în ce mai mici, din ce în ce mai neuropatici, vor ajunge să aibe copii născuți bolnavi și smintiți, pîn ce toți vor ajunge să-și îngroape hoiturile fără preot, ca cîinii

Cine voiește confirmarea acestei teorii să citească cartea lui Iacoby Etudes sur la selection dans ses rapports avec l'heredite chez l'homme și se va convinge că rasa aceasta [ajunsă] pînă la pornocrație trebuie să degenereze fizic și să se stingă. Așadar stingerea fizică, moartea e aliatul poporului românesc în contra acestor stârpituri și moartea e un prieten sigur al poporului sănătos și tânăr în contra celui bătrîn.

Pleavă adunată din lenociniile Țarigradului ca element speculant și mijlocitor, turcii i-au introdus și mănținut în țară tocmai pentru a corupe ei elementele sănătoase, a muia vertebrele acestui tânăr și neâmbлъnzit popor. și 'ntr-adevăr lucrul le-a succes. Au desființat armata Basarabilor, ceea ce propunea și „Românul” în vremea Adunării de la Mazar Pașa, călugări greci sodomiți au ucis credința creștină în român și a degradat religia la o formalitate a uzanțelor din convingere morală ce fusese, un grec a vândut jumătatea Moldovei rușilor, alt grec a mijlocit mituirea turcilor la cedarea Bucovinei, încât la începutul secolului țara ajunge la halul pe care-l descrie M. Cioran, adiutantul lui Tudor.

Iată ce zice el:

De la deschiderea răzbelului din anul 1806 pînă la 1812 între Rusia și Poartă, și de la 1812 pîn-la 1818, cât a ținut domnia lui Caragea și de la 1812 pînă la 1821, când a murit Alexandru Suțu, amândouă Principatele s-au umplut cu greci ca niciodată,

pe lângă cari au intrat și o mulțime de bulgari, arnăuți. armeni și mulțime de sârbi din oștirile lui Caragheorghe. Toți aceștia se numeau arnăuți și jefuiau pe față cu armele încărcate și cu iataganele la brâu... Dintr – aceștia se compunea pe atunci toată oștirea Domnilor fanarioți.

Marele spătar, șeful oștirilor, nu se făcea niciodată dintre boierii români, precum nici agă, nici capitan de dorobanți, nici capitan de lefegii, precum nici o altă dregătorie care, după vechile așezăminte ale țării, aveau sub dânsule trupe înarmate, ci pe toți aceștia 'i rânduia Domnul din grecii lui.

Caimacamul Craiovei cu toată suita și cu toată oștirea trebuiau să fie greci, zapcii plășilor, vâtașii plaiurilor, toți dregătorii cari erau sub dânsii trebuiau să fie greci și foarte rar s-ar fi putut vedea câte un român... Mitropolitul țării, căteșitrei episcopii României, toți egumenii monastirilor erau greci; în școalele domnești profesorii – greci. Negoțul din toată țara era în mâinile grecilor...

Vocea și puterea boierilor români se pierdeau în acel torent de straini ce inundaseră țara.

Toate acestea sunt scrise de un martor ocular, de un om ce era în vârsta * a putea vedea lucrurile, de adiutantul lui Tudor, care nu era amic al boierilor, precum nici Tudor nu era.

Și la acest torent de inundație era să reziste cine? Un Brâncovean, un Bălean, un Știrbei, un Dudesc, trei Golești, patru Filipești, un Cornesc, doi Crețulești, doi Văcărești – peste tot cinsprezece inși. La acest număr erau reduși boierii mari în Țara Românească, restul în rangul întâi erau deja venetici.

Nu e nedrept a pretinde ca cinsprezece inși să fi făcut ceea ce țara întreagă n-a putut face pân-în ziua de azi? Apoi de la 1821 și până azi munca imensă a poporului românesc a fost o luptă continuă în contra acestor elemente și cu toate acestea la ce am izbutit? Șeful partidului liberal, poreclit și

național, un grec, cei mai mulți din membrii acelui partid sunt venetici [în] tribunale și-n administrație greci, în armată greci, profesori greci, samsari, negustori, arendași greci, și așa în infinitum. În sfârșit am ajuns să le romanizăm limba – le-am botezat pielea pe românie. Dar ceea ce desperăm de-a le schimba vrodată este caracterul de ipocrit și de trădător. Constatăm cu adevărată mândrie că între trădătorii militari || de la 11 februarie n-a fost mai nici un român, că toți acia erau greci, începând cu fiul făclierului grec de la Botoșani. Noi [î]l credem pe român capabil de cruzime, de hoție la drumul mare, de trădare nu-l credem capabil. Bandiții răsăriți din țărânu român au fost cavaleri.

Dacă în privirea limbei a fost cu puțință minunea ca geniul asimilant al graiului romanic să farmece * și pe aceste stârpituri, încât să-și uite păsăreasca afemeiată și scârboasă, în privința caracterului suntem învinși.

Degeaba marele adevăr a lui Darwin se dovedește a fi absolut în privirea aceasta. Individul organic e după el rezultanta a două puteri opuse, principiul moștenirii, prin care calitățile și defectele trec asupra urmașilor în mod fatal și [atât] de complet pe cât se poate, și principiul adaptabilității, prin care individul cată a-și câștiga calitățile ce i le impune mediul nou.

Rasa aceasta însă e veche, străveche, și nu se mai poate adapta. Ea nu poate decât discompune și nimic alt. De aceea nici aristocrație, nici armată, nici biserică, nici drept consuetudinar, nimic nu i-au putut rezista; au căzut ca apatate pe metalul vârtos al caracterului român și l-au discompus. De aceea instinctiv le-a trebuit Domn străin, un Domn care să încline a crede că în adevăr C.A. Rosetti și Pherekydes sunt români, un Domn care să nu-și cunoască poporul, să nu știe cine-l exploatează, care să creadă că e ca-n Germania, unde și popor și clasele de sus sunt germane. Un Domn român ar fi putut, Doamne ferește, să spânzure pe milionarii răscumpărării, să nu aprobe Cernavoda chiustenge,

să nu încarce țara lui saracă într-o noapte cu un sfert de miliard datorie către compania Stroussberg. Un Domn român i-ar fi putut [bate] la tălpi și dumnealor sunt obraze subțiri; vor să fure fără să le poată face nimeni nimic, vor să 'nșele și să treacă de oameni cinstiți. Asta-i în definitiv cauza pentru care acești oameni au fost pururea dușmanii domniilor române.

MIHAI EMINESCU

OPERA POLITICA

1 ianuarie – 31 decembrie 1881

TIMPUL

EDIȚIE CRITICĂ ÎNTEMEIATĂ DE P E R P E S S I C I U S

EDIȚIE CRITICĂ ÎNGRIJITĂ DE MUZEUL LITERATURII ROMÂNE

Coordonator DIMITRIE VATAMANIUC

Editura Academiei RSR, 1985-1989

Vol XII

Mihai-Eminescu.Ro